

»Boste že še izvedeli.« se je mrs. Betty žalostno nasmehnila, se za trenutek zazrla skozi okno, potem pa stopila k ogledalu. »Še štirinajst dni vožnje je pred nami, kajne?«

»Tako pravijo.« sem pritrčila, si na hitro popravila lase in prva zapustila kabino.

(Odlomki iz romana Lastovka čez ocean)

PRIDE NEKOČ

Branko Žužek

MOJ SVET VZNEMIRJA

konj z zelenimi očmi.
Zakaj prinaša toliko jeze
v zmršeni grivi,
toliko zlobe
v iskrih kopitih?

Pravim mu:
Konj z zelenimi očmi,
ki plavaš čezme
in mi zakrivaš nebo:
kaj mečeš name
peno groze
iz svojega gobca?

Pravim mu:
Koliko časa
me bodo teptala
blazna kopita,
konj z zelenimi očmi?

On molči,
ker je močnejši
od mojega strahu.
Vzpenja se, rase
v vrtincu večne grožnje,
in moja vprašanja
padajo v cestni prah.

Toda nekoč bo drugače.
Zato mu grozim, grozim:
Pride čas,
konj z zelenimi očmi,
ko te počakam
v jarku ob cesti.
Zaman bodo tvoja kopita
iskala moje telo, —
planil bom nate!

Takrat ne bom imel
krvavečih kolen;
mednje bom vzel
tvoja rebra
in te bom jezdil
in te bom stiskal
v primež svojih mišic
in te bom divje jezdil
in te bom stiskal
tako dolgo,
da bodo ugasnile
tvoje zelene oči, o konj!

* * *

BEZIM PRED LOVKAMI
spolzkih hobotnic.
Ogabne oči
mi pretijo:
»Ta dan, ta dan, ta dan!«
Lovke sesajo
moje roke in prsi.
Sekam jih z nožem
in rjovem:
»Ni še prišel
ta dan, ta dan, ta dan!«
Nosnice in usta
mi polni
gnus motnih valov —
in bradavice
odsekanih lovk

govorijo
s tisoči ust:
»Ta dan, ta dan!«
Bežim. —
Sluzaste kepe mesa
se lepijo name.
Oči
zaklanih hobotnic
bruhajo vame kri
in neizrekljivo sovraštvo.
V dlan stiskam
skrhani nož
in sol se nabira
v mojem spoznanju:
Vem,
vem, da ni še prišel
ta dan, ta dan, ta dan!
In za menoj govorijo
valovi
in penaste alge
in skale:
Ni še prišel ta dan...

* * *

PRIČAJTE ZAME,
nočni metulji:
po robatem ljubju
drsijo roke
in vnete oči
ne prebodejo
mrene temin.

Ne, saj ne moreš slutiti,
kje tavajo
mrtve noge.
Mah je prerasel
njeno podobo,
da komaj prsti zaslutijo
čelo, roke,
obla ramena,
minljiva ramena...

Ogrlico zlatih minic
bom napel
od veje do veje,
od upanja do upanja,
sladkih korenin bom nabral
in jagod,
ki jih še niso
prežgali uroki.

Nekega dne
ne bo trkal detel
na ranjene prsi,
na čelo,
ki ga je izvotlil obup.
Nekega dne
se bom dvignil,
odprl veke,
zarasle z lišaji,
in bom gledal,
gledal:
Videti hočem sonce,
vrelo,
razbeljeno sonce!